

Ordføreren (Mortensen): Det vil ikke være nødvendigt for mig at lægge Beslag paa noget længere Spand af Tingets kostbare Tid til Redegørelse for det nedsatte Udvalgs Stilling til det foreliggende Lovforslag. Jeg forudskikker denne Bemærkning til Beroligelse og Husværelse for en Del af den københavnske Presse, som i de senere Aar synes at have faaet Bugvrid ved den Anskuelse, de har haft, at Randers Fjord og Gudenaå lagde saa uhyre meget Beslag paa Tingets Tid. Det har for Resten ikke været selve Lovforslaget, der har beskæftiget Tinget, men Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven skulde revideres eller Revisionen udsættes. Jeg forstaar, at denne Presse synes, at det er et Spørgsmaal, som ikke har synderlig Værdi, og at det f. Eks. har meget større Interesse, om man ved et raat Slagsmaal i Form af en Forestilling imellem Dick Nelson og Holberg kunde faa afgjort, hvem af dem der er i Stand til at gøre den andens Ansigt til Bankekød, eller om de maaske begge er i Stand til gensidig at gøre det. Det anses som en Nydelse af langt større Værdi at faa dette afgjort end at faa det foreliggende Spørgsmaal afgjort, og det kan godt være, at der findes Folk, for hvem det omtalte Skuespil er en Nydelse. Mig forekommer det at være noget raat, som man burde tage Afstand fra. Men skal dette Skuespil være en Nydelse, saa er Randers Laks heller ikke at foragte, dem plejer Folk ogsaa at sætte Pris paa, og saa er der den Forskel paa de to Ting, at Afgørelsen af det foreliggende Lovforslag indvirker i høj Grad paa en hel Mængde, jeg kan sige flere Hundrede, Smaafolks Ve og Vel. Ved at fremme Fiskeriet i Randers Fjord bidrager man altsaa baade til at skaffe sig en bedre Nydelse end den at se paa et Slagsmaal paa Scenen, og man gør sit til, at Smaafolk her i Landet kan faa et bedre Udkomme, end de under andre Omstændigheder kan faa.

Nogen større principiel Uoverensstemmelse overfor Lovforslagets Indhold har der ikke været i Udvalget, og det er kun paa et ganske enkelt Punkt, at der er stillet et Mindretalsforslag, som jeg senere skal vende tilbage til. Det har i Udvalget vakt ubetinget Tilslutning, at man foreslaar Frisenvold Laksegaards Nedlæggelse. Man har i Udvalget været paa det rene med baade, at dette vil være til Fremme for Fiskeriet, og at der ikke vil ske nogen større Skade derved med Hensyn til Fiskebestandens Bevarelse, som de sagkyndige

tidligere har ment. Der er ogsaa andre Goder forbundet dermed. Udvalget er, som sagt, enstemmig glad ved, at man ved at vedtage denne Nedlæggelse vil komme bort fra Laksegaardens Opretholdelse, men der er i Lovforslaget en Bestemmelse om, at Ejendommen, der bestaar af nogle Bygninger og 30 Tdr. Land, hvoraf Halvdelen er Eng, skal bortsælges, hvad der har vakt en Del Modstand, idet en Del af Udvalgsmedlemmerne foretrækker, at Ejendommen blev bortforpagtet i Stedet for bortsolgt. Jeg er i Almindelighed enig i den Betragtning, at det offentlige, som, naar det selv skal bruge en Grund, maa købe den dyrt og, naar det skal sælge en Grund, maa sælge den billigt, som Regel bør beholde de Jorder og Ejendomme, det er Indehaver, af og søge at bringe et Udbytte af dem ved at bortforpagte dem. I det foreliggende Tilfælde har jeg imidlertid næret den Anskuelse, at det vil være vanskeligt ved Bortforpagtning at faa det Udbytte af Ejendommen, som man skulde have efter Ejendommens Værdi, og derfor har jeg som Medlem af det af Landbrugsministeren nedsatte Udvalg været med til i de der udarbejdede Forslag at foreslaa, at Ejendommen skal sælges. Kan det imidlertid lykkes at faa den bortforpagtet til en rimelig Pris, hvad der i alt Fald vil medføre ret betydelig Bekostning paa Bygningerne, navnlig paa Beboelsesbygningerne, men ogsaa paa Avlsbygningerne, er det godt, og Udvalget har stillet Ministeren frit i saa Henseende. Kan det ikke lykkes at faa Ejendommen bortforpagtet til en rimelig Pris, kan den sælges, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil lykkes at faa den bortforpagtet. I andre Tilfælde vilde jeg ganske vist holde haardt paa, at et Forsøg i saa Henseende burde gøres. Dette, at Ejendommen enten skal bortforpagtes eller sælges, finder sit Udtryk i Ændringsforslag Nr. 11 til § 14, som jeg antager, vi kan være enige om.

Medens der altsaa er nogen Divergens indenfor Udvalget paa dette Punkt, er der fuld Enighed om indtrængende at henstille til Ministeren, at hvad enten der sker en Bortforpagtning eller et Salg, bør Ministeren sikre sig foruden de i § 14 nævnte Grundstykker og Rettigheder Adgangen til Aaen over Ejendommen saaledes, at der bliver Adgang til Sydsiden af Aaen, og ligeledes et 3 Meter bredt Bælte af Grunden langs Aaen for det Tilfælde, at man senere skulde ville lægge en eller anden Fiskerindretning der, som skal have Anlæg mod